Praha 12.4. 2020 **1. Slávnosť Veľkonočná**

Text: Marek 16, 1 - 8

Vážení a milí bratia a sestry v Kristu Ježiši,

Generálny úvod:
Táto dnešná Veľkonočná slávnosť je veľmi netradičná ale veľmi podobná tej biblickej zvesti evanjelia. Netradičná je v tom, že nie sme zhromaždení ako obyčajne v chráme ale doma. Prinútení okolnosťami šíriaceho sa vírusu sa nemôžeme stretnúť v chrámovom spoločenstve a spoločne v radostnom chóre ospevovať Hospodina, spoločne sa tešiť zo vzkriesenia Pána Ježiša Krista. O to viac môžeme myslieť jeden na druhého. Spomenúť si: Kto mi chýba, koho som už dávno nevidel zo spoločenstva cirkevného zboru a podobne.

Podobnosť dnešnej situácie s evanjeliovou správou je v tom, že sme ako učeníci Pána Ježiša. Učeníci po Veľkom piatku, keď pochovali Pána Ježiša sedeli doma. Respektíve pochoval ho Jozef z Arimatie a o ostatných sa nedočítame nič. V tejto chvíli nezohrávajú žiadnu úlohu. Majster je v hrobe. Čo očakávať? Ako sa k nim zachová spoločnosť? Môžeme sa iba dohadovať, čo všetko prežívali, v akom duchovnom a duševnom rozpoložení sa nachádzali, na čo mysleli.
Tak sme doma aj my všetci. Možno už čakáme, že tá celá situácia skončí. Myslíme na dopady na ekonomiku ale aj duševné a duchovné zdravie svoje, či svojich blízkych. Mnohí prišli o svojich blízkych a to je zraňujúce. Mnohí zomreli – sú alebo budú v hrobe. Zvesť evanjelia však hovorí, že táto situácia nie je bez budúcnosti. Nie je to bodka za skončenou slohovou prácou. A preto sa my dnes nepodobáme učeníkom bez úlohy a bez evanjelia a Jeho radostnej zvesti. Lebo ono zvestuje: „Vstal, niet Ho tu; ajhľa miesto, kde ho boli položili." Mk 16, 6b Je prázdne. Pomodlime sa: Otče náš...

Suspírium:
S Tebou o Ježiši, skrz vzkriesenie Tvoje
V srdciach veriacich nový život vstáva
Miznú temnoty, utíchajú bludov boje.
Nad smrťou, hrobom žiari nová sláva.
O vyjdi aj nám a zasvieť nám znovu
Osvieť v nás smútky a temnotu hrobu
Pritiahni nás k sebe vierou a veď v nádeji,
Celým životom k nebies Galilei.

Za vzkrieseným Ježišom!
Hneď ráno
Za všetkých okolností
Až do Galilei

AD1: Poďme milí bratia a sestry za vzkrieseným Ježišom hneď ráno. Mária Magdaléna, Mária Jakubova a Salome nečakali. Ich motivácia bola iná ako naša. Podobne ako učeníci síce od Pána Ježiša počuli o vzkriesení ale zrejme na to ani nepomysleli v situácii keď išli k hrobu. Mali také prirodzene ľudské a tradičné úmysly. Čo sme nestihli urobiť v piatok, dokončíme po sviatočnom dni a nakúpili voňavých vecí, aby Pána Ježiša pomazali a tým dokončili pohrebný obrad a všetky záležitosti s tým súvisiace. Nedokončili, pretože Boh zmenil všetko.
Čím nám tieto ženy sú dnes príkladom je ich odhodlanie. Hneď ráno, keď vyšlo slnko, prišli ku hrobu. Na základe tejto evanjeliovej správy kresťania očakávajú vzkriesenie s východom slnka. Zaiste to môže byť veľmi symbolické a idylické byť s východom slnka zhromaždení v spoločenstve a aj emocionálne prežiť ten radostný okamih vzkriesenia Pána Ježiša.
Ale to hneď ráno nám zaznieva aj v inom kontexte nášho života. Ako začíname deň? Taký ten bežný, pracovný deň. Vstaneme, vypijeme kávu, alebo si dáme raňajky, umyjeme sa.... Každý z nás má už možno vypestovaný akýsi ranný rituál, čo všetko a v akom poradí urobí. Možno do toho tradičného rituálu patrí aj ranný zhon: Zobudiť deti, vychystať ich, skontrolovať, či niečo nezabudli, popritom už ráno odpovedať na niektoré maily, a podobne. A popritom nám neostáva čas na to, aby sme ho začali ako tieto ženy. S myšlienkou hneď ráno byť s Pánom Ježišom. Do toho nášho každodenné rituálu zaraďme aj chvíľu s Pánom Ježišom. Zo začiatku nám možno napadne myšlienka, že je to neuskutočniteľné. Nebudeme si vedieť predstaviť, že by to tak mohlo byť. To by som prirovnal k tomu privalenému kameňu o ktorom si ženy mysleli, že je privalený a nebudú sa môcť k Pánovi Ježišovi dostať. No oni šli, kameň bol odvalený a cesta otvorená. Každý deň, hneď ráno začínajme so vzkrieseným Pánom Ježišom.

Hneď ráno však môže mať ešte iný kontext. Je mnoho ľudí, ktorí si myslia, že viera je len pre starších. Že to pre deti a mladých ani nie je. Ani neviem spočítať, koľkokrát som sa stretol už s postojom, že rodičia deti vychovávajú bez toho, aby ich viedli k viere. Pán farár, keď vyrastú, sami si vyberú. Nemôžem s takýmto postojom súhlasiť. Keď deti nebudeme vychovávať od mladosti k viere v Pána Ježiša, nebudú si mať z čoho vyberať. Nebudú Ho poznať. Uvidia len obal a ten nemusí byť vždy príťažlivý. Budú poznať iba život bez Neho. A my ako rodičia a krstní rodičia sme pri ich krste sľubovali Pánu Bohu, že ich k viere budeme viesť a vo viere vychovávať. Na čo deti dávame krstiť, keď ten sľub neberieme vážne a nemyslíme vážne. Toto dnešné radostné ráno nech nás povzbudí napĺňať naše sľuby dané Pánu Bohu. A možno uviesť ešte ďalšie a ďalšie dôvody pre to, aby sme hneď od rána života privádzali aj deti k Pánovi Ježišovi.

AD2: Za vzkrieseným Pánom Ježišom poďme za každých okolností. Učeníci sa mohli vyhovárať na okolnosti v spoločnosti, ktoré ich odradili od toho, aby za Pánom Ježišom išli. Tak je to aj dnes. Vždy sa nájdu okolnosti prečo nie. Nehodí sa to, máme iný program, deti sú unavené, potrebujú si oddýchnuť, pospať, treba ísť do prírody a tak ďalej. Aj tie spomínané ženy si mohli nájsť okolnosti, ktoré by im boli dobrou výhovorkou prečo nejsť k hrobu. Opäť by som využil ten obraz privaleného kameňa k otvoru hrobu. Ten kameň je prekážkou. No ani tá tie ženy neodradila. Viac menej si na to spomenuli vo chvíli, keď už boli na ceste.
Za Pánom Ježišom poďme za každých okolností. Cesta viery nie je jednoduchá. Pretože vo svojom živote máme počítať s naplnením Božích zasľúbení ako s istotou, že sa tak stane. V živote viery sa stretáme často so situáciou, kedy si myslíme, že kameň je zavalený. To znamená, že je ten problém pre nás neriešiteľný. Deje sa ale to, čo nevieme ani popísať, ani vysvetliť. Či nemáme tú skúsenosť viery, že Boh vyriešil, čo bolo neriešiteľné? Či neodvalil už mnohokrát v našom živote kameň, ktorý bol pre nás priťažký? Či sa nestalo už veľakrát, že zo situácie, kde sme nevideli žiadne riešenie a východisko nás Boh už vyviedol. Ja dnes môžem vyznať, že už veľakrát Pán Boh takto v mojom živote, v živote našej rodiny pôsobil. A určite tak pôsobil aj pri Vás. Nevidíme to? Znovu si pripomeňme vždy v ťažkej situácii. Pane, kameň je odvalený. To, čo sa mne zdá ako neriešiteľné, Ty vieš vyriešiť. Posilni moju vieru, aby som nerezignoval, nevzdal sa, ale naopak aj v tejto situácii obstál vo viere.

AD3: Za vzkrieseným Pánom Ježišom až do Galilei. Ženy nenašli v hrobe Pána Ježiša a ani Jeho telo. Ale našli tam mládenca oblečeného do bieleho rúcha. Novozmluvní exegéti vykladajú túto stať Písma svätého tak, že tento mládenec predstavuje cirkev. Neznámeho mládenca stretáme aj pri zajatí Pána Ježiša. Pustiac svoj odev (plášť), nahý uteká a zachraňuje si život. Ten plášť, biele rúcho je symbolom krstu. Biele rúcho pri krste má znamenať čistotu – Kristus nás očisťuje a tak zachraňuje. Mládenec v hrobe je tiež oblečený do bieleho rúcha. Zachránený a zároveň ten, ktorý svedčí o Vzkriesenom. A to je úloha cirkvi dnes. Vstal, niet Ho tu, ajhľa miesto, kde Ho boli položili. Pán Ježiš je živý. Nie je v hrobe. Zvesť evanjelia o Vzkriesenom Pánovi Ježišovi nie je mŕtva. Nemôžeme ju ani zatvoriť do hrobu a ani do chrámu. Preto nemusíme byť smutní dnes, že nie sme v chráme. Iste nám to všetkým chýba, pretože to má svoj význam a svoju atmosféru. Ale oveľa dôležitejšie je zvesť, ktorú smieme prežívať každý so svojimi blízkymi doma. Spojení v jednej cirkvi, zachránení pre zásluhy Pána Ježiša Krista. Túto zvesť zvestujme do celého sveta. Miesto, kde ho boli položili je prázdne, ale Pán Ježiš nás predchádza. Predišiel učeníkov do Galilei a tam ho stretli. My Ho stretneme v tej nebeskej Galilei, v nebeskom domove kam nás predišiel, aby nám pripravil miesto. Dnes nie je priestor na smútok. Pretože táto zvesť evanjelia prináša radosť človeku v každom položení a situácii. Len vyjsť za Pánom Ježišom.

Amen.